

Tabula primi libri.

Iuli questi

onū pmi scpti Thome de Ar
gentina.

Prima questio prologi.

Utrum deus sub ratōe abyssali vel absoluta
subjiciatur in sacra scriptura.

In hac questione sic proceditur.

Primo ponitur conclusio.

Secundo adducuntur opiniones cōtrarie
cum suis motiis, et ostēditur h̄mōi ratōes
nō cōcludere.

Tercio confirmatur ipsa conclusio.

Quarto respondeat ad argumenta quib⁹ ipsa
questio pponet.

Et hoc ordine procedit ut plūmū
in alijs questionib⁹ hui⁹ opis.

Secunda questio prologi.

Utrum theologia sit scientia.

In hac qōne quattuor sunt videnda.

Primo, utrum theologia sit scientia.

Secundo utrum in tali scientia articuli fu-
rei sunt principia.

Tercio utrum ex hoc sequatur q̄ sit scientia
subalterna.

Quarto utrum prie dicatur sapientia.

Tercia questio prologi.

Utrum certa scientia et evidens noticia eorū
que ponit fides catholica p̄ diuinam potē-
tiam possit cōmunicari viatorī infra termi-
nos vie simpliciter permanēti.

In ista qōne quattuor sunt videnda.

Primo id quod questio querit.

Secundo dato tali pfecta noticia siue in via
sue in patria, utrum simul cum ea possit ve-
ra fides pmanere, hoc ē, utr̄ habit⁹ fidei in
fuse et iustitia noticia p̄ fidelis possint mātere
Tercio utrum fides et opinio sunt compassi-
bilia circa idem.

Quarto ad articuli primi intelligentiam te-
clarantur aliqua etenostri intellectus obie-
cto adequato, i. quid sit obiectum adequa-
tum intellectus nostri.

Quarta questio prologi.

Utrū sacre scripture scientia prie dicatur
affectiva.

In ista questione q̄tuor sunt videnda.

Primo a q̄scientia prie sit denomināda.

Secundo dato q̄ ex fine, quis sit prie finis
theologie.

Tercio videndū est illud qđ questio querit.

Quarto tollēda sunt quedā motiua diuersa,

rum opinionū que veritatis terci⁹ articuli vt
tentur obuiare.

Distinctio prima. q.i.

Utrum obiectum ordinate fruitionis possit
esse aliquid cit. deum.

In ista questione quattuor inquirunt.

Primo respectu cuius obiecti propriæ habeat
esse fructus.

Secundo cui⁹ potentie actus sit fructus.

Tercio dato q̄ voluntatis, utrum nuda vo-
luntas frui possit beatificē.

Quarto utr̄ voluntas iformata charitate pos-
sit esse in actu fruitionis intellectu manente
suspento ab omni actu cognitionis.

Questio. q.

Utrū fm ordine quē nū creditus a deo in-
stitutum, obiecto fruibile apphēso p̄ intelle-
ctū, necesse sit ipsam voluntatem frui.

In ista qōne ponunt q̄tuor conclusōes

Prima. Pro statuie obiecto fruibile appre-
hēso p̄ intellectu sub ratione vltimi finis
de necessitate voluntas frui eo fruitione vie
nō tamē necessitate coactionis, sed necessita-
te naturalis immutationis.

Secondā. Licet sic sit p̄ se loqndo, p̄ accidēs tñ
voluntas p̄t ab illa necessitate resilire.

Tercia. Obiecto fruibile clare viso in patria
per se loquendo necesse est voluntatem frui
fruitione partie.

Quartā conclusio. Nec per se nec p̄ accidēs
at ali⁹ fruitione voluntas in patria potest se
auertere.

Questio. iii.

Utr̄ beatus in obiectū fruibile siue beatificē
ten dat sub vna tñmodo ratione

In ista questione q̄tuor sunt vidēda.

Primo, utrum obiectum fruibile sub vna ra-
tione moueat tam intellectum q̄ voluntate
ipsius beati.

Secundo dato q̄ non, videndū est utrum
ipsam voluntatem beatam moueat sub di-
uersa ratione, in tantu⁹ q̄ actus fructus pos-
sit terminari ad essentia⁹ diuinā absq; hoc
q̄ terminetur ad psonam.

Tercio utrum possit terminari ad psonā absq;
q̄ hoc q̄ terminetur ad essentiam.

Quarto utrum possit terminari ad vnam p̄
sonam absq; hoc q̄ terminetur ad aliam.

Questio. iii.

Utrū utr̄ propriæ conueniat voluntatē.

In ista questione quattuor declarātur.

Primo quid sit vti.

Secundo cui⁹ potentie sit vti.

Tabula primi libri

Tercio utrum deo sit vtendum.
Quarto vt̄ omib⁹ citra deum sit vtendum.
Distinctio secunda. questio. i.
Utrum possit remonstratiue probari vnum
tm̄ deum esse.
In ista q̄one ponunt̄ q̄tuor: con-
clusione negatiue. ex quib⁹ rādē
infert vna affirmatiua.
Prima conclusio. Impossibile est esse plures
deos solo numero differentes.
Secunda. Non possunt esse plures dñi spe-
cie differentes.
Tertia. Impossibile est esse plures deos gene-
re differentes.
Quarta. Impossibile est esse plures deos dif-
ferentes analogia.
Questio. ii.
Utrum trinitas psonarum ⁊ diuine essentie
summa vnitatis sint compollibilia.
In ista questione quattuor declarantur.
Primo utrum sint tres persone in diuinis re-
aliter differentes.
Secundo an hoc possimus probare eviden-
ter ⁊ scientifice.
Tercio an vnitatis in diuinis cum reali trini-
tate existens dicatur positive vel tantummo-
do priuatice.
Quarto declarat illud qđ qđ qrit pncipalis.
Distinctio tercia. questio. i.
Utrum noticia qua deus esse cognoscitur. sit
humano intellectui naturaliter inserta.
In ista questione quattuor declarantur.
Primo. utrum in via possimus cognoscere
deum esse.
Secundo utruz̄ possimus cognoscere quid
est deus.
Tercio utrum deum esse sit per se notum.
Quarto quid sit vestigiu⁹ de quo tractat ma-
gister in littera. ⁊ qualiter deus cognoscatur
per vestigium.
Questio. iii.
Utrum imago trinitatis diuine repetiatur ⁊
homine.
In ista questione quattuor declarantur.
Primo penes que imago dei in homine pnci-
paliter attendatur.
Secundo quomodo partes imaginis se ha-
beant ad id in quo fundantur.
Tercio quomodo partes imaginis se habe-
ant ad se mutuo.
Quarto ex predictis infertur quoddam cor-
relarium de intellectu agente.
Distinctio. iii.

Utrum generatio prie dicta sit in diuinis.
Dic quattuor declarantur.
Primo declarat illud quod questio querit.
Secdo vt̄ generatio sit ēliber diuina psona.
Tercio. vt̄ hec sit vera. deus nō generat.
Quarto. vt̄ hec sit vera. de⁹ genuit aliū deū.
Distinctio. v.
Utrum filius generetur in diuinis de substā-
tia patris.
Dic quattuor declarantur.
Primo utrum actus notionales conueniat
diuine essentie actiue. puta utrum genera-
re possit vel spirare.
Secundo utrum sibi conueniat passiue. puta
vt̄ diuina eēntia generetur vel spiretur.
Tercio utrum diuina essentia debeat dici for-
maliter terminus actus notionalis.
Quarto declarat illud quod qrit in qstione.
Distinctio. vi. questio. i.
Utrū scientia ⁊ voluntas ac cere pfectioes
que formaliter in deo dicunt̄ esse differat in-
ter se formaliter ex natura rei.
Dic quattuor declarantur.
Primo quid sit aributum.
Secundo declarat illud quod questio querit.
Tercio. dato q̄ non sint in deo attributa dis-
tincta formaliter ex natura rei. utrum di-
stingui possint per intellectum concipientē
diuina essentiam fm̄ se sine omni compas-
tione.
Quarto dato q̄ non. utrum talium attribu-
torum distinctio fm̄ rationem p̄ quēcunq̄
intellectum sive creatum sive increatum ne-
cessario sumat p̄ compationē eorum ad cre-
aturas in quibus realiter distinguunt̄.
Questio. ii.
Utrum pater genuerit filium necessitate vel
voluntate.
In ista questione quattuor ponuntur.
Primo ad declarationē terminorum ponun-
tur due distinctiones.
Secundo ostendit quomodo pater necessita-
te dicit generare filium.
Tercio ostendit quomodo pater voluntate
dicitur generare.
Quarto adducunt̄ aliqua in contrarium. et
subiungunt̄ solutiones eorum.
Distinctio. vii.
Utrum potentia generandi in diuinis dicat
notionaliter sive relatiue.
Dic quattuor declarantur.
Primo declaratur illud de quo queritur.
Secundo utrum potentia generandi vere ⁊

Tabula primi libri.

realiter sit in filio.

Tercio dato q̄ i filio sit potētia generādi vtz ex h̄ fili⁹ possit exire in actū generationis.

Quarto verum sit eadem potentia qua pater gignit ⁊ filius gignitur.

Distinctio. viij. questio. i.

Utrum in deo sit aliqua compositio.

Hic quatuor declarantur.

Primo vtz in deo sit cōpositio substātialis.

Secundo vtz in deo sit cōpositio accidentalis.

Tercio vtz in deo sit cōpositio modalis.

Quarto ōtra tres cōclusiones ex istis elicitas adducunt̄ aliquā ⁊ respondet̄ ad ea.

Questio. ii.

Utrum aīa intellectua sit tota in toto corpo re. ⁊ tota in qualibet parte corporis.

Hic quatuor declarantur.

Primo vtz anima rationalis sit extēsa ex tensione corporis quod informat.

Secundo dato q̄ no. vtz quilibet forma cor poris p̄ter animā rationālē sit extensa.

Tercio declaratur illud quod questio querit.

Quarto ī veritatē tercie cōclusionis assignatio aliquas instantias tripli respondebo.

Distinctio. ix.

Utrum pater sit prior filio.

Hic quatuor declarantur.

Primo vtz generatio actua sit p̄or p̄initate.

Secundo vtz h̄moi generatio sit prior p̄ cessione.

Tercio vtz paternitas sit prior spiratio ne actua.

Quarto vtz pater sit prior filio.

Distinctio. x.

Utrz sp̄ūssanc̄ p̄cedat p̄ modū voluntatis.

Hic ista questione quatuor declarantur.

Primo vtz aliqua diuina persona p̄ proprie dicatur sp̄ūssanc̄.

Secundo vtz talis persona procedat p̄ modū voluntatis.

Tercio dato q̄ emanet p̄ modū voluntatis vtz tales p̄sonae possint esse plures.

Quarto p̄pter verba beati Augustini viden duz est vtz sp̄ūssanc̄ propriē dicatur nexus patris ⁊ filij.

Distinctio. xi. questio. i.

Utrum sp̄ūssanc̄ producatur a solo patre

Hic ista questione quatuor declarantur.

Primo declaratur illud de quo queritur.

Secundo dato q̄ pater ⁊ filius p̄ducāt sp̄ūm sanctū. videndū est vtz sint vnū p̄cipiū respectu illius productionis.

Tercio dato q̄ sic. videndū est vtz h̄ non

obstāte ipsi possint dici plures spiratores.

Quarto vtzum potētia spiratiua dicat quid vel ad aliquid.

Questio. ii.

Utruz spiritus sanc̄ distingueretur a filio si non procederet ab eo.

Hic ista questione quatuor declarantur.

Primo vtzum hec questio sit rationabilis.

Secundo dato q̄ sic. tenetur de hac questio ne pars negatiua. et probatur ipsa rationib⁹ aliquorum reverendoz doctorum.

Tercio adducuntur aliue instantie contra huiusmodi rationes ⁊ tolluntur.

Quarto ponuntur motiva opposite opinio nis ⁊ responderetur ad ea.

Distinctio. xii. ⁊ xiii.

Utrum generatio filij sit p̄ior spiratione spi ritus sanc̄.

Hic ista questione quatuor declarantur.

Primo declaratur illud quod questio querit.

Secundo vtzum generatio ⁊ spiratio diffe rent realiter.

Tercio vtzum earum distinctio magis assi milē distinctioni specificē vel numerali.

Quarto vtzum spiritus sanc̄ possit dici in genitus.

Distinctio. xiv.

Utrz sp̄ūssanc̄ cōueniat tempalis p̄cessio.

Hic ista questione quatuor declarantur.

Primo declaratur illud quod queritur.

Secundo vtzum procedere seu processio sit proprium sp̄ūssanc̄. vel sit cōmune si bi ⁊ filio.

Tercio vtzum p̄cessio t̄pali sp̄ūssanc̄ ponat numerum cū eterna sua processione.

Quarto vtzum in tali t̄pali processione t̄l sp̄ū sanctus p̄sonaliter vel dona sua tantum.

Distinctio. xv.

Utrz cuilibet diuine persone cōueniat mitti.

Hic quatuor declarantur.

Primo amissio sit in diuinis.

Secundo quid sit h̄moi missio. putavtum sit aliquid cōtiale vel notionale.

Tercio vtzum cuilibet diuine persone conue nit missio actiue.

Quarto vtzum cuilibet diuine persone conue nit missio passiue.

Distinctio. xvi.

Utrum species in quibus sp̄ūssanc̄ tēpō raliter missus apparuit fuerint imaginarie vel vere reales seu corporales.

Hic ista questione quatuor declarantur.

Primo vtzum missio visibilis cōueniat ali-

Tabula primi libri

cui diuine persone.

Secundo verum persona visibiliter missa est quod apparet in corporali specie sit minor persona que nutrit eam.

Tercio declaratur illud quod questio querit

Quarto verum tales species formentur misterio angelorum.

Distinctio. xvij. questio. i.

Utrum aliquis ex iste i charitate possit cui dexter cognoscere se esse in charitate.

In hac questione quatuor declaratur.

Primo verum possumus cognoscere quid est charitas.

Secundo utrum possumus cognoscere an sit in nobis charitas.

Tercio dato quod in nobis sit charitas. verum per hunc charitatem possumus exire in actu meritorum eternae beatitudinis sine specie libi motione spissantem.

Quarto utrum charitas et gratia sint duo habitus realiter differentes.

Questio. ii.

Utrum habitus charitatis augmentum possit suscipere.

In ista questione quatuor declaratur.

Primo utrum charitas possit augeri.

Secundo de modo augendi seu suscipiendo magis et minus tam charitatis quam ceterarum formarum que intenduntur ac remittuntur.

Tercio utrum charitas augeri possit in infinitum.

Quarto utrum charitas possit minui.

Distinctio. xviii.

Utrum hoc nomen donum in diuinis dicatur notionaliter.

In hac distinctione quatuor declaratur.

Primo declaratur illud quod questio querit.

Secundo utrum soli spiritus sancto conueniat hoc nomen donum.

Tercio utrum spissus sit eo donum quo spissus.

Quarto utrum sit eo donum quo deus.

Distinctio. xix.

Utrum una persona sit in alia.

In ista quone declaratur quatuor inclusiones.

Prima quod qualibet diuinam personam esse in qualibet diuinam personam non potest pbari ex diuinarum personarum productione.

Secunda quod hoc non potest sufficienter pbari ex diuina relatione.

Tertia quod hoc non potest pbari sufficienter si ratio tantummodo sumis ex diuinaz personarum essentiali identificatione.

Quarta quod pedita inexistentia cuiuslibet diuini

ne personae in qualibet sufficienter probari potest ex reali conuenientia et reali differentia quam habet diuina persona non propter essentiam enim nec propter relationem etiam sed propter eam et relationem simul.

Distinctio. xx.

Utrum omnipotencia diuina perfecte conueniat filio.

In hac questione quatuor declarantur.

Primo utrum potentia generativa comprehendatur sub omnipotencia.

Secundo dato quod sic utrum aliqui possit conuenire omnipotencia cui tamquam repugnat generare.

Tercio utrum omnipotencia perfecte conueniat filio.

Quarto utrum perfecte conueniat spissancio.

Distinctio. xxi.

Utrum hec sit vera. solus pater est deus.

In hac questione quatuor declaratur.

Primo utrum unum relatum sit de principali concordia seu proprio intellectu alterius.

Secundo utrum dictio exclusiva additivum relatiuum excludat aliud.

Tercio declaratur illud quod queritur.

Quarto utrum hec sit vera. solus deus est deus.

Distinctio. xxii.

Utrum aliquod nomen ab homine deo impostum proprie conueniat deo.

In hac distinctione quatuor declaratur.

Primo utrum deus sit nominabilis.

Secundo utrum deus sit nominabilis pluribus nominibus.

Tercio utrum aliquod istorum nominum primum et proprium conueniat cente diuine fime et non in ordine ad aliquod opus.

Quarto utrum nomina attributalia deo dicantur proprie et fime distinctas rationes.

Distinctio. xxiii.

Utrum hoc nomen persona predicitur pluraliter in diuinis.

In hac questione quatuor declaratur.

Primo utrum hoc nomen persona sit nomine proprie intentionis vel secunde.

Secundo dato quod sit nomen proprietatis et utrum regatur in diuinis.

Tercio utrum persona in diuinis significet substantiam vel relationem.

Quarto declaratur illud quod queritur.

Distinctio. xxiv.

Utrum in diuinis sit verus numerus.

In hac questione quatuor declaratur.

Primo de ipsa unitate quod est principium numeri.

Secundo quod sit materia numeri proprie dicti.

Tabula primi libri.

Tercio q̄ sit forma numeris sue qd dicat nū
rus q̄tū ad suū esse formale, putav̄t̄z nume
rus fm̄ suuz et formale sit aliquid extra aīam
realiter differens a rebus numeratis.

Quarto declarat illud quod queritur.

¶ Distinctio. xxv.

Utrum hoc nomen psona de deo et creaturis di
catur equivoce.

In hac questione quatuor declaratur.

Primo q̄ hoc nomen psona de deo et creatu
ris no dicitur equivoce,

Secundo q̄ no dicit vnuoce.

Tercio q̄ dicit analogie.

Quarto q̄ h̄moi analogia maḡ declinat ad
equiuocationē q̄ ad vnuocationē.

¶ Distinctio. xxvi.

Utrum psonae diuine relationib⁹ distinguant.

In hac questione quatuor declaratur.

Primo utr̄ psonae diuine distinguat absolute

Secundo utrum distinguant origine.

Tercio utr̄ distinguant diuina relatione

Quarto dato q̄ sic, verum cuz tribus suppo
sitis relative distinctis sit dare vnuz suppo
situm absolutum.

¶ Distinctio. xxvii.

Utrum tot debeat ponere res esse in diu
nis quo ponimus relationes

In ista questione quatuor declaratur.

Primo quo sint reales relationes in diuinis.

Secundo verum in diuinis sint tot vereres
quo sunt relationes.

Tercio utrum h̄moi relationes sint posterio
res acibus notionalibus.

Quarto utrum verbum dicatur essentialiter
vel notionaliter in diuinis.

¶ Distinctio. xxviii. et xxix.

Utrum hoc nomine principiū p compatiōem
ad intra debeat admitti in diuinis

In hac questione duo declarantur.

Primo utrum in diuinis sit principium fo
maliter constitutiuū.

Secundo utrum in diuinis sit principium
originaliter productiuū.

¶ Distinctio. xxx.

Utrum relatio dei ad creaturā sit prior relati
one creature ad deum vel conuerso.

In ista questione quatuor declaratur.

Primo utrum aliqua relatio sit inter deum et
creaturam

Secundo dato q̄ sic utr̄ talis relatio sit re
alis ex parte dei.

Tercio utrum sit realis ex parte creature.

Quarto declarat illud quod questio querit.

¶ Distinctio. xxxi.

Utrum equalitas in diuinis sit relatio realis.

In hac questione quatuor declaratur.

Primo utrum equalitas in creaturis sit rela
tio realis.

Scđo utr̄ equalitas in diuinis sit relatio realis

Tercio dato q̄ no, utrum in diuinis equali
tas sit relatio rationis.

Quarto gratia predictorum declarantur ali
qua de relatione idētitatis.

¶ Distinctio. xxxii.

Utrum pater diligat se sp̄sancto.

In ista questione quatuor declaratur.

Primo utr̄ p̄r̄ filius diligat se sp̄sancto.

Et p̄ hoc pater etiā ad illud quod queritur

Secundo utrum diligat nos sp̄sancto.

Tercio utr̄ p̄r̄ sit sap̄c̄ sap̄c̄ genita.

Quarto utrum filius sit sapiens sapiēna īge
nita.

¶ Distinctio. xxxiii.

Utrum proprietas relativa in diuinis realis
ter differat ab essentia.

In hac questione quatuor declaratur.

Primo declarat illud quod questio querit.

Secundo utr̄ proprietas relativa realiter
differat a persona diuina.

Tercio utrum proprietates diuine sint in es
sentia et in personis.

Quarto utr̄ no obstat q̄ proprietates diuine
differat ab entia diuina sola rōne, possim⁹
saluare q̄ proprietates inter se realiter differat
et psonas faciant realiter differre.

¶ Distinctio. xxxiv.

Utrum persona diuina differat realiter ab es
sentia diuina.

In ista qōne q̄ttuoꝝ pbanc clusiōes.

Primo q̄ in diuinis persona ab essentia non
differt re absoluta.

Secundo q̄ non differt re relata.

Tercio q̄ differunt ratione.

Quarto ppter aliꝝ dicta m̄gr̄ i ista distinc
tione. xxvii, oñid q̄ no obstat p̄dicta oñido
da simplicitate diuina multa tñ trans̄lū
tue ex creaturez silitudine dici p̄nt de deo

¶ Distinctio. xxv.

Utrum primū obiectuꝝ diuine cognitionis
sit ipsa diuina essentia.

In ista qōne declarant q̄ttuoꝝ clusiōes.

Prima ē q̄ deus primo cognoscit seipsum.

Secunda q̄ cognoscēdo se cognoscit alia a se

Tertia q̄ cognoscendo essentiam suam abs
q̄ omni distincione intrinseca sicut essentie
cognoscit omnia exteriora distincc.

Tabula secundi libri

Quarta q̄ ipse creature a deo cognite p̄n aliq̄
mō dici lēdaria obiecta cognitiōis diuine.

Distinctio. xxvi.

Utrum mali habeant ideam in deo.

In ista questione quatuor declarātur.

Primo utrum distincte idēe sint in deo.

Secundo vt̄z infinite idēe sint in deo.

Tercio vt̄z malū culpe habeat idēa in deo.

Quarto dato q̄ nō videntur est quomodo
deus cognoscet malum.

Distinctio. xxvii.

Utrum oīs sub ha spūalis sit in loco.

In ista questione quatuor declarātur.

Primo utrum deus sit in loco.

Secundo utrum angelus sit in loco.

Tercio vt̄z aia rōnalis sit in loco.

Quarto vt̄z natura vniuersalis sit in loco.

Distinctio. xxviii. 2. xxix.

Utrum scientia dei sit causa rerū ad extra p̄
ducatur.

In ista questione declarātur quatuor.

Primo declaratur illud quod queritur.

Secundo utrum deus cognoscat futura cō
tingentia.

Tercio utrum deus possit scire infinita.

Quarto utrum dei prouidentia se extendat
ad omnia.

Distinctio. xl.

Utrum possibile sit p̄destinatum ad salutēz
finaliter nō salvare.

In ista questione quatuor declarātur.

Primo quid sit reprobatio.

Secundo quid sit predestination.

Tercio utrum p̄destinatus possit damnari.

Quarto vt̄z reprobatus possit saluari.

Distinctio. xli.

Utrum reprobatio possit impediri precibus
sanctorum.

In ista questione quatuor declarātur.

Primo inquirit de causa reprobationis.

Secundo inquirit de cā predestinationis.

Tercio utrum predestinatione iuuari possit p̄
cibus sanctorum.

Quarto utrum reprobatio impediri possit p̄
cibus sanctorum.

Distinctio. xlii. 2. xliii.

Utrum in deo sit potentia p̄prie dicta.

In ista questione quatuor declarātur.

Primo utrum in deo sit potentia.

Secundo utrum in deo sint plures potentie.

Tercio utrum in deo sit potentia sive virtus

infinita.

Quarto vt̄z deus ad aliqua facienda sic obli-

get q̄ de necessitate iusticie teneat ea facere.

Distinctio. xliij.

Utrum deus totum vniuersum potuerit face
re melius.

In ista questione quatuor declarātur.

Primo utrum virtute diuina aliqua p̄sunt
uersi possit fieri melior.

Secundo utrum in infinitum procedendo q̄
cungz creatura data deus semp̄ possit facere
perfectorē.

Tercio declaratur illud quod queritur.

Quarto utrum deus possit facere aliud vni
uersum illo vniuerso manente.

Distinctio. xl. 2. xlvi.

Utrum voluntas dei sit immediata causa cre
aturarum.

In ista questione quatuor declarātur.

Primo utrum in diuinis sit voluntas.

Secundo declaratur illud quod queritur.

Tercio utrum deus s̄ velit mala fieri.

Quarto utrum bonum sit mala fieri.

Distinctio. xlvi. 2. xlviij.

Utrum si deus aliquid de nouo vellet quod
non voluit ab eterno ex hoc realiter muta
retur.

In ista questione quatuor declarātur.

Primo declaratur illud quod queritur.

Secundo vt̄z aliquid existens p̄tra diuinaz
voluntatem possit cadere sub p̄cepto.

Tercio utrum teneamus nostram voluntatē
conformare diuine voluntati.

Quarto in q̄ debet esse h̄mōi p̄formitas.

A Ituliquestio
num secundi scripti Thome de
Argentina.

Distinctio prima. questio. i.

Utrum possit euidenti ratione p̄bari eē vñū
principium primū.

In hac questione quatuor declarātur.

Primo vt̄z sit dare vñū p̄mū principiū.

Secundo vt̄z istud principiū sit rex effectiū.

Tercio vt̄z aliquid possit p̄duci de nihilo

Quarto vt̄z hoc possit ostendi euidenti rati
one de quo queritī questione.

Questio. ii.

Utrum ab isto p̄mo principio nō ex necessita
te nature agente sed libera voluntate potue
rit mūdus ab eterno p̄duci.

In ista questione quatuor declarātur.

Primo vt̄z mūdus ab eterno fuerit.

Secundo dato q̄ nō. videndum est utrum